

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 15

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 02/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm qua chúng ta học Cảm Ứng Thiên, giảng đến người tạo ác: “*Nhân giai ố chi, hình họa tùy chi.*” (Mọi người đều chán ghét, tai họa hình phạt luôn đi theo.)

Cổ thánh tiên hiền, chư Phật Bồ-tát chân thật từ bi yêu thương bảo hộ chúng sanh, chúng sanh không tin, tạo tác ác nghiệp thật ra vì không có người dạy họ. Sự việc này ở trong kinh Vô Lượng Thọ, Phật cũng nói rất rõ ràng: “Đời trước không tốt”, không có ai dạy bảo họ tốt, cho nên cũng đừng nhất định trách cứ họ. Ở trong hoàn cảnh không tốt này, nếu họ có thể không tạo ác thì thực tế mà nói, đó là thánh hiền tái lai, Phật Bồ-tát chuyển thế, nhất định không phải là phạm phu; nếu như là phạm phu thì chắc chắn họ nhất định tạo ác cho nên tạo ác là việc tất nhiên. Người có thể quay đầu, có thể hướng thiện, chỉ cần một niệm hồi tâm thì chư Phật liền hộ niệm, chư thiên thiện thần liền hoan hỷ, liền bảo hộ, tuyệt đối sẽ không giáng tội cho họ. Đây gọi là “lòng trời nhân ái”, sẽ không giáng hình phạt cho những người biết hối cải ấy, chúng ta phải tin tưởng đạo lý này. Do đây có thể biết, hướng lành tránh họa đích thực là ở trong khoảng một niệm, thiên đường hay địa ngục ở ngay trước mắt. Một niệm thiện thì thiên đường hiện tiền, một niệm ác thì địa ngục hiện tiền.

Mỗi người chúng ta biết được quá khứ đã làm sai, biết hối cải, biết hướng thiện, dùng tâm chân thành đoạn ác tu thiện mà người này vẫn gặp phải ác báo thì tuyệt đối không có đạo lý này. Nếu như người này vẫn là gặp phải ác báo, hay nói cách khác, tâm sám hối của họ chưa đủ chân thành, họ đối với giáo huấn của thánh hiền vẫn còn do dự hoài nghi. Đúng như điều mà trong kinh Vô Lượng Thọ nói là dùng tâm hoài nghi niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, không phải không có lợi ích, cũng có lợi ích, sẽ sanh đến biên địa nghi thành của thế giới Cực Lạc. Cùng một đạo lý như vậy, nếu như dùng tâm nghi hoặc để đoạn ác tu thiện, họ là tâm nghi hoặc, họ sám hối không triệt để cho nên vẫn bị chiêu cảm đến ác báo. Thế nhưng cái ác báo này cũng đã giảm nhẹ, địa ngục Vô Gián có thể giảm nhẹ đến địa ngục Du Tăng, địa ngục Du Tăng giảm nhẹ đến địa ngục Cận Biên, nhất định

có lợi ích. Cho nên chúng ta đối với giáo huấn của chư Phật Bồ-tát, thánh hiền, điều kiện đầu tiên là tin sâu không nghi.

Chúng ta dùng tâm bất thiện đối đãi với người khác, chúng ta không tin tưởng ở thế gian có người thiện, không tin ở thế gian có người tốt. Cùng đạo lý như vậy, người thế gian cũng không tin chúng ta là người thiện, là người tốt, là cùng một đạo lý! Thế nhưng thế gian đích thực có người thiện, thật sự có người tốt, chẳng phải vì đại chúng nghi ngờ họ nên họ không làm người tốt, không giữ tâm tốt nữa, không có đạo lý này. Chư Phật Bồ-tát, người chân thật giác ngộ đều là những người thiện thật sự, người tốt thật sự. Người cả thế giới này dù có hủy báng họ, sỉ nhục họ, hãm hại họ thì họ vẫn dùng tâm yêu thương chân thành đối đãi với chúng sanh, đây là người nào vậy? Là người giác ngộ. Cho nên giáo dục của Phật pháp, trọng tâm của giáo học chân thật chính là giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ, họ biết giác ngộ là bảo. Nhà Phật nói về Tam bảo, giác ngộ là Phật bảo, Phật bảo hiện tiền thì pháp bảo và tăng bảo sẽ tự nhiên theo đó mà hiện tiền. Pháp bảo là chánh tri chánh kiến. Tăng bảo là chung sống hòa mục, tương thân tương ái với hết thảy chúng sanh, tùy thuận theo, cho nên quan trọng nhất là Phật bảo. Có tăng bảo, có pháp bảo, chưa chắc có Phật bảo; nhưng có Phật bảo thì nhất định có pháp bảo, có tăng bảo cho nên chúng ta phải hết lòng nỗ lực học tập theo Phật Bồ-tát. Hôm nay, chúng ta tiếp tục xem câu kệ tiếp, câu thứ năm:

Cát khánh tị chi.

吉慶避之。

Việc tốt lành thường tránh xa.

Người tạo ác, tâm ác, ngôn ác, hạnh ác, cát khánh là việc tốt lành, họ đều không gặp được, những cái họ gặp được là tai họa. Trong chú giải nói về chữ “tị” này nghĩa là cầu không được, những mong cầu của bạn không đạt được, không thể thuận tâm, không thể xứng ý. Trong chú giải có mấy câu nói được rất hay: “*Thiên đạo vô thân*”, “thân” này là tư tâm, tư tình, chư Phật Bồ-tát không có, thiên địa quỷ thần cũng không có. “*Duy thân thiện nhân*”, nghĩa là chỉ cần người tâm thiện, hành thiện thì chư Phật Bồ-tát, thiên long thiện thần liền tự nhiên thân cận người đó, đây là đạo lý “đồng sanh tương ứng”. Trong kinh Dịch nói “người phân theo nhóm, vật tụ theo loài” cũng là đạo lý này, cái gọi là chí hướng hợp nhau. Phật Bồ-tát thiện, thiên long thiện thần cũng thiện, khi nhìn thấy bạn là người thiện thì tự nhiên hợp với nhau. Những hành vi của bạn bất thiện, cho nên hoàn toàn xa lạ, bạn không thích họ, họ cũng không thích bạn, tình hình này gọi là “cát khánh tị chi”.

Cho nên một người đã thật sự giác ngộ, giác ngộ điều gì? Thiện ác lợi hại, chỉ cần bạn rõ ràng đạo lý này thì bạn thường có thể thân cận thiện thần, được Phật Bồ-tát chiếu cố. Một người quả nhiên có thể phát tâm, có nghị lực kiên định sửa sai đổi mới thì gọi là “cung kỹ thuận thiên”; cung là cung thân, cung kính, cẩn thận; “thuận thiên”, thiên ở đây chính là biểu thị cho thiện hạnh, tu tập thiện nghiệp đạo mới có thể sanh thiên. Người trời là thiện tâm thiện hạnh, tự nhiên sẽ cảm ứng đạo giao với Phật Bồ-tát, thiên địa thiện thần, những điều bạn gặp được là cát tường, là phước lợi. Nếu như tâm hạnh của bạn tương phản với những gì đã nói ở trên, tâm ác, khẩu ác, hành ác thì ở thế gian này khả năng bạn gặp phải hình phạt rất nhiều. Hình phạt của thế gian là chế tài của pháp luật, bị kết án, ngồi tù, pháp luật của thế gian có đủ loại hình phạt dành cho bạn, đây là việc rõ ràng. Còn những thứ mà mắt thường của bạn không thấy thì có thiên địa quỷ thần đang ghi chép. Bạn trong đời quá khứ có tu phước, bởi vì tạo ác nghiệp nên phước này bị giảm bớt; trong đời quá khứ đã tu tích được tuổi thọ, hiện nay cũng bị giảm ngắn lại; việc tốt lành, việc cát tường đều tránh xa bạn; việc hung tai họa hoạn thì bạn thường gặp phải, bạn không có cách nào tránh khỏi. Là do ác nghiệp chiêu cảm, bạn cần phải hiểu điều này.

Ở trong đoạn này, trong chú giải có nêu ra một công án, một câu chuyện. Những câu chuyện này đều là thật, thật sự có những người như vậy, việc như vậy. Đây là nói về thời xưa có một người đọc sách, tâm hạnh người này bất thiện, tất cả những gì đã làm đều trái nghịch thiên lý, lương tâm, thế nhưng người này có tài, văn chương viết được không tệ. Ông đã đi tham gia thi cử, vị quan chủ khảo rất thích văn chương của ông, cho nên liền tuyển chọn ông. Đến khi yết bảng, điền tên người thi đỗ thì bài thi của ông liền không thấy đâu, tìm thế nào cũng tìm không ra, thế là trên bảng không có tên. Sau khi công bố người thi đỗ xong thì liền phát hiện ra bài thi của ông, nó nằm ở đâu vậy? Nằm ở trong tay áo của quan chủ khảo, thiên địa quỷ thần đã trêu chọc ông. Quan chủ khảo có ý muốn đề bạt ông, muốn xếp tên ông trước tiên nên đặc biệt để nó ở trong tay áo, nhưng đến khi yết bảng thì lại quên mất. Việc tốt lành vì cơ duyên này mà thấy đều bị mất đi, cho nên ông cũng rất đau lòng. Quan chủ khảo đối với ông trước sau đều rất tốt, về sau vị quan chủ khảo này được thăng quan, trong lòng vẫn rất muốn đề bạt ông. Rất nhiều lần tạo cơ hội nhưng khi cơ hội đến thì đều phát sinh chương ngại, đã phát sinh những tình huống không nghĩ đến, thế nên đều đã để lỡ mất việc của ông. Người này trong lòng vô cùng chán nản, vì sao có nhiều cơ hội tốt đến như vậy, rõ ràng cái cơ hội này xem thấy sắp thành tựu rồi mà đột nhiên thay đổi nên

bị mất đi. Vì quá phiền muộn nên đã sanh bệnh, sau khi đỡ bệnh thì cũng không nhẹ, đã nằm liệt giường suốt ba năm. Một hôm đột nhiên ông giác ngộ, ông nói, những việc mà cả đời mình gặp phải đều là báo ứng của việc tích lũy tạo ác của chính mình. Sau khi ông vừa hiểu rõ, vừa hối hận thì bệnh tình của ông liền từ từ thuyên giảm. Sau đó thì khỏi bệnh, sau khi khỏi thì ông nỗ lực sửa đổi lỗi lầm, thay đổi bản thân, suốt đời làm thiện.

Người đọc sách trước đây, chúng ta ở chỗ này có thể thể hội được, dù giữ tâm bất lương, hành vi xấu ác nhưng đầu sao vẫn còn được tiếp nhận qua gia giáo, vẫn còn nhận qua sự dạy bảo của thầy. Nhất thời mê lầm nên mới tạo tội nghiệp ở trong ngũ dục lục trần, gặp phải khổ nạn lớn họ vẫn có thể giác ngộ. Người hiện nay tạo tác tội nghiệp dù có chết cũng không biết giác ngộ. Vì sao vậy? Vì hạt giống giác ngộ không có. Người xưa vẫn còn hạt giống giác ngộ, bạn nói xem người hiện nay đáng thương biết bao, hạt giống giác ngộ đều không còn nữa. Cổ đức khích lệ chúng ta về phước lộc ở trong trời đất, chúng tôi dùng lời hiện nay để nói, tài nguyên của đại tự nhiên chính là phước lộc trong trời đất. Nếu như bạn không giữ những tâm thiện, hạnh thiện, nỗ lực phấn đấu tu dưỡng bản thân thật tốt thì bạn sẽ không thể nào hưởng thụ được những tài nguyên này. Cả đời này bạn không tu, mà do đời trước đã tu tích rất nhiều, cho nên đời này bạn có được hết thảy phước lộc như vậy, ngày nay chúng ta gọi là hưởng thụ vật chất. Thật lòng mà nói, ngày nay nếu như bạn đến đời sống tinh thần thì không có, có ai hiểu được đời sống tinh thần? Đời sống tinh thần hiện nay mọi người cho rằng là ở những nơi vui chơi. Các bạn xem ca hát nhảy múa, tha hồ vui chơi, đó là đời sống tinh thần hay sao? Đó là đang hút thuốc phiện, đang chích ma túy, đó là đang tìm kích thích, họ làm gì hiểu được đời sống tinh thần? Đời sống tinh thần là phải có văn minh cao độ, tu dưỡng cao độ thì họ mới hiểu được, họ mới có thể thể hội được. Ngày nay hoàn toàn là đời sống vật chất, nếu bạn có được rồi, nhưng nếu không làm nhiều một chút sự nghiệp lợi ích cho xã hội, cho chúng sanh thì bạn sẽ không tiêu hóa nổi. Đây là điều mà người xưa giác ngộ được, thể hội được.

Ở trong kinh điển, Phật nói được rõ ràng hơn, tường tận hơn nữa: “Một hạt gạo thí chủ, lớn như núi Tu-di. Đời này không liễu đạo, mang lông đội sừng trả.” Bạn cho rằng người xuất gia, bát cơm này dễ ăn hay sao? Hãy tỉ mỉ đọc Phát Khởi Bồ-tát Thù Thắng Chí Nhạo Kinh thì bạn sẽ hiểu rõ. Thế nhưng kinh điển này ở trong Đại tạng kinh lại không có người xem. Phật không chỉ nói ở trong bộ kinh này, những việc như vậy, Phật đã nói qua rất nhiều lần, rất nhiều bộ kinh, bạn không đọc Đại tạng kinh thì bạn làm sao biết được? Chúng tôi đã trích ra một

phần từ trong Đại tạng kinh, đã giảng qua mấy lần, và cũng đã in ra thành sách để cúng dường đại chúng. Có được bao nhiêu người từ trong giáo huấn này mà tỉnh ngộ trở lại, giác ngộ trở lại? Đây là việc đáng để cho chúng ta phản tỉnh, đáng để cho chúng ta học tập. Thật sự sám hối, sửa sai làm mới, thời thời khắc khắc cảnh tỉnh chính mình, không thể tạo ác nghiệp nữa. Phải học theo chư Phật Bồ-tát dùng tâm chân thành đối đãi với người, bất luận là người nào, dù là oan gia trái chủ cũng dùng tâm yêu thương chân thành đối đãi với họ, giống như Phật Bồ-tát vậy, một mực bình đẳng, chân thành từ bi đối đãi với hết thảy chúng sanh. Hết thảy chúng sanh ai có duyên thì họ sẽ tiếp nhận, chưa có duyên thì họ không tiếp nhận. Ai là người có duyên vậy? Người tâm thiện, người tâm thiện, hạnh thiện sẽ tiếp nhận, tiếp nhận từ bi của Phật Bồ-tát; người tâm ác, hạnh ác thì sẽ gạt bỏ từ bi của Phật Bồ-tát. Không phải Phật Bồ-tát không từ bi, không phải Phật Bồ-tát không yêu thương, là họ gạt bỏ, họ không chịu tiếp nhận. Tuy rằng họ gạt bỏ, không tiếp nhận nhưng tâm yêu thương chân thành, tâm từ bi chân thành của Phật Bồ-tát đối với họ chưa từng giảm bớt một chút nào, chúng ta học Phật là phải học tập từ chỗ này. Tốt rồi, thời gian hôm nay đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.